

ΣΟΦΙΑ ΝΤΟΥΠΗ

ΤΟ
ΤΙΜΗΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα
και περιστατικά είναι συμπτωματική

Σειρά: Ελληνική Πεζογραφία
Συγγραφέας: Σοφία Ντούπη
Τίτλος: Το Τίμημα
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Επιμέλεια Κειμένων: Μαρία Γουρνεζάκη
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος - ΑΡΧΕΤΥΠΟ
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2018 Σοφία Ντούπη & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5284-65-7

ΣΟΦΙΑ ΝΤΟΥΠΗ

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ

ἄνευ αἰτίας οὐδέν ἐστίν
(τίποτε δεν γίνεται χωρίς αἰτία)
— ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Στον γυιό μου

*Τα επαναλαμβανόμενα λάθη
οδηγούν στην καταστροφή...
Η αποφυγή τους στη λύτρωση!*

— Γ. Ν.

1

 άνδρας που πηγαινοερχόταν στο δωμάτιο μετρώντας ένα ένα τα πλακάκια του παλιού μωσαϊκού γύρισε απότομα το κεφάλι του και κοίταξε για μία ακόμη φορά το παλιό ξύλινο ρολόι του τοίχου.

Πέντε παρά πέντε. Σε πέντε λεπτά θα χτυπούσε... Και ο χαρακτηριστικός του ήχος θα γέμιζε για μία ακόμη φορά τον χώρο. Το είχε κοιτάξει αρκετές φορές απόψε το ρολόι που ήταν κρεμασμένο απέναντί του. Δεν τις είχε μετρήσει, αλλά σίγουρα θα ήταν πάνω από πενήντα.

Ήταν ώρα...

Αν ήθελε να πετύχουν όλα όσα είχε προγραμματίσει, αν ήθελε να φτάσει στον στόχο που τόσο καιρό προετοίμαζε μεθοδικά, έπρεπε να ξεκινήσει τώρα. Πήρε στα χέρια του τις φθαρμένες αρβύλες που πριν από λίγο καιρό είχε αγοράσει από έναν παλαιοπώλη στο Μοναστηράκι και τις φόρεσε. Έδωσε σφιχτά τα κορδόνια βάζοντας το περίσσειμά τους από τη μέσα πλευρά. Μετά ξεκρέμασε από τον καλόγερο το χοντρό στρατιωτικό τζάκετ που κρεμόταν δίπλα από το μαύρο δερμάτινο μπουφάν του και το φόρεσε

κουμπώνοντάς το ως επάνω, μέχρι και το τελευταίο του κουμπί. Ύστερα, έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του μπουφάν, κάνοντας έτσι τον τελευταίο έλεγχο, για να 'ναι σίγουρος ότι όλα θα «τσουνούσαν» όπως ακριβώς έπρεπε. Όπως ακριβώς τα είχε σχεδιάσει!

Όταν σιγουρεύτηκε πως όλα όσα έφαχνε ήταν στη θέση τους, άπλωσε το αριστερό του χέρι και χάιδεψε απαλά, σχεδόν ερωτικά, το «εργαλείο» που είχε στην επάνω δεξιά εσωτερική του τσέπη. Χαμογέλασε – ή μάλλον στα στενά του χείλη μόλις που σχηματίστηκε ένα περίεργο μειδίαμα ικανοποίησης.

Τέλος, έσκυψε και πήρε απ' το ξύλινο τραπεζάκι του σαλονιού το τελευταίο κομμάτι, το τελευταίο αξεσουάρ που θα συμπλήρωνε την εμφάνισή του. Τα χέρια του αυτόματα, όπως ήταν φυσικό, κινήθηκαν ψηλά για να το φορέσει· όμως κάπου στα μισά της διαδρομής τους το μετάνιωσε κι η κίνησή του έμεινε μετέωρη.

Όχι... όχι από τώρα, σκέφτηκε και το έβαλε βιαστικά κι αποφασιστικά στην αριστερή τσέπη, που είχε χώρο. Αν το φορέσω από τώρα, θα γίνω στόχος και τότε σίγουρα θα με προσέξουν.

Κι αυτό φυσικά δεν το ήθελε. Ίσα ίσα που σήμερα ήθελε –κι έπρεπε– να περάσει όσο πιο απαρατήρητος, όσο πιο άορατος γινόταν!

Άνοιξε την πόρτα του σπιτιού για να βγει, τη στιγμή που το ρολόι του τοίχου χτυπούσε πέντε φορές. Κατέβηκε βιαστικά, με μια ανάσα σχεδόν, τα φθαρμένα σκαλιά της

πολυκατοιχίας κι ανοίγοντας το ίδιο βιαστικά την πόρτα της κεντρικής εισόδου βγήκε έξω.

Για μια στιγμή αισθάνθηκε πως τόσην ώρα ήταν φυλακισμένος κι είχε βρει ξαφνικά τον τρόπο να δραπετεύσει από τα δεσμά και τη φυλακή του. Ανάσανε. Γέμισε τα πνευμόνια του με μια αναπνοή δυνατή και παρατεταμένη, λες κι ήθελε να κρατήσει μέσα του όλο το οξυγόνο τούτου του κόσμου. Ύστερα έψαξε ερευνητικά τριγύρω με τα μάτια του. Ευτυχώς, εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε ψυχή γύρω του.

Ψιλόβρεχε. Το κρύο που είχε σήμερα –ένα κρύο που περόνιαζε και ξυπνούσε απότομα, παρακάμπτοντας τελείως τις μικρές αντιστάσεις που πρόβαλλε το σώμα– τον έκανε να ζωντανέφει, να γεμίσει ενέργεια.

Έχωσε το χέρι του κι έψαξε στο βάθος της δεξιάς του τσέπης αυτή τη φορά κι έβγαλε ένα ζευγάρι μαύρα δερμάτινα γάντια. Τα φόρεσε κι έστρωσε μέσα τους σωστά τα δάχτυλά του, για να έχουν τη σίγουρη επαφή... με «ό,τι» και «όσα» έπιανε.

Κατέβηκε από το πεζοδρόμιο κι έστριψε δεξιά για να πάρει την ευθεία που θα τον πήγαινε πιο γρήγορα στον προορισμό του. Περιπατούσε βιαστικά. Γρήγορα, βιαστικά και σταθερά. Με το κρύο που είχε σήμερα (το λίγο ασυνήθιστο για τις κλιματικές συνθήκες της Αττικής) το γρήγορο βάδισμα, εκτός από το ότι ήταν απαραίτητο για το σχέδιό του, τον βοηθούσε να ζεσταθεί λιγάκι περισσότερο.

Ευτυχώς, ακόμη δεν είχε ανταμώσει ούτε ψυχή – ασυνήθιστο για το κέντρο της πρωτεύουσας. Αλλά Γενάρης θα

μου πεις. Καθημερινή και πέντε το πρωί. Ποιός να κυκλοφορούσε τέτοια ώρα, με τόσο κρύο;

Ήταν και που τώρα με την κρίση είχαν αλλάξει ελαφρώς οι ανάγκες, οι προτεραιότητες και τα δεδομένα του κοσμάκη. Οι περισσότεροι προσπαθούσαν να βρουν όλα όσα έψαχναν ανέξοδα μέσα στα σπίτια τους. Κι όσοι έβγαιναν από αυτά έβγαιναν πιο αργά, γύρω στις έξι με επτά, για να πάνε στις δουλειές τους. Κι εκείνοι που ήταν να επιστρέψουν σε αυτά, όσο αργοπορημένοι κι αν ήταν, είχαν επιστρέψει σίγουρα πριν από τις πέντε.

Μόνο σε λίγο που θα πλησίαζε σε κάποιον σταθμό του μετρό, μόνο εκεί θα έβρισκε σίγουρα κόσμο. Αρκετούς άστεγους και παράτυπους μετανάστες να κοιμούνται σαν ξεχασμένες αποσκευές σε κάποιο παγκάκι ή τις εισόδους καταστημάτων και πολυκατοικιών. Κάνα πρεζόνι που δεν μπορούσε να πάρει τα πόδια του κι είχε ξεμείνει κι αυτό κουλουριασμένο έξω από τουαλέτες και κοινόχρηστους χώρους. Ή κάποια ξεπλυμένη πουτάνα, που γύριζε κατάκοπη με το μεροκάματο του τρόμου στο χέρι στο άθλιο, όπως κι η ίδια, σπιτικό της. Ξαφνικά, ένιωσε την ανάγκη να δει για μία ακόμη φορά την ώρα.

Έχωσε το χέρι του βαθιά στην αριστερή τσέπη του παντελονιού του κι έβγαλε από μέσα της ένα παλιό ασημένιο ρολόι –ήταν του πατέρα του και το έπαιρνε μαζί του τις στιγμές που είχε την ανάγκη, την υποστήριξή του–, που κρεμόταν από μια ανάλογη αλυσίδα και το έφερε κοντά στο πρόσωπό του.

Πέντε και δέκα...

Δέκα λεπτά είχαν περάσει μόνο από τη στιγμή που είχε κλείσει την πόρτα του σπιτιού του, όμως εκείνος ένιωθε ότι είχαν περάσει ώρες!

Περπάτησε... πέρασε βιαστικά δίπλα από τη στάση Ομονοίας. Όσο προχωρούσε ο ίδιος και η ώρα, τόσο πλήθαινε ο κόσμος γύρω του. Προσπέρασε λίγο αργότερα και αυτήν του Πανεπιστημίου και, παρ' όλο που τον βόλευαν το ίδιο κι οι δύο σταθμοί για να φτάσει στον προορισμό του, κατέβηκε στην αποβάθρα για να πάρει τον συρμό όταν έφτασε στο Σύνταγμα. Μόνο που, πριν κατέβει, σήκωσε τον γιακά του στρατιωτικού μπουφάν του λίγο πιο ψηλά και φόρεσε τα σκούρα γυαλιά ήλιου που είχε προμηθευτεί ειδικά για την περίπτωση!

Το ρολόι του τώρα έδειχνε πέντε και τριάντα πέντε· λογικά σε δύο λεπτά θα επιβιβαζόταν και λίγο μετά, αν όλα πήγαιναν καλά, θα έφτανε στον προορισμό του.

Έκανε έναν γύρο με τη ματιά του. Η εικόνα ήταν ακριβώς η ίδια όπως την περίμενε. Ακριβώς η ίδια και με όσες λεπτομέρειες την είχε καταγράψει ο εγκέφαλός του, όσες φορές χρειάστηκε να κατέβει εδώ. Τα πρόσωπα σχεδόν τα ίδια κι αυτά, με τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους ζωγραφισμένες, αποτυπωμένες σχεδόν, στα θολά από την αϋπνία μάτια τους.

Ο συρμός, όμως, που έφτασε ξαφνικά σταμάτησε με θόρυβο μπροστά του, τερματίζοντας έτσι την άσκοπη, νοερή περιπλάνηση, επαναφέροντάς τον και πάλι στον

σταθμό, στην πραγματικότητα και στον «προορισμό» του.

Ανέβηκε και κάθισε. Έβγαλε τα γυαλιά, τα έβαλε στην τσέπη του και πήρε από μέσα της ένα μικρό μαντιλάκι. Ένα μαντιλάκι από κείνα που του έδινε η μάνα του, όταν ακόμη πήγαινε στις πρώτες τάξεις του δημοτικού κι εκείνος δυσανασχετούσε γιατί όλα τα παιδιά στην τάξη είχαν μαζί τους χαρτομάντιλα. Χαμογέλασε τρυφερά. Διαφορετικά από την προηγούμενη φορά. Χαμογέλασε στην ανάμνηση που του έφερε η στιγμή και, σκουπίζοντας όσο μπορούσε κι όσο γινόταν πιο καλά τις σταγόνες από το πρόσωπό του, ξανάβαλε το διπλωμένο μαντιλάκι πίσω στην τσέπη του.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα ο συρμός ξεκίνησε. Έκλεισε για λίγο τα βλέφαρα. Το προηγούμενο βράδυ δεν είχε κοιμηθεί καθόλου κι ένιωθε τα μάτια του να τσουζουν έντονα από την κούραση. Στο δευτερόλεπτο, όμως, τα ξανάνοιξε θυμωμένος και τα κράτησε με πείσμα και επιμονή ανοιχτά κι ας τον έτσουζαν κι ας έτρεχαν δάκρυα.

Αυτό μας έλειπε τώρα... σκέφτηκε. Τώρα που έφτασα στο τέρμα, να χαλάσω το τέλος για λίγο τσούξιμο.

Ο συρμός σε λίγο ελάττωσε την ταχύτητά του κι ακολουθώντας την απαλή γυναικεία φωνή που τους ανακοίνωνε την επόμενη στάση, σταμάτησε στον σταθμό Ακρόπολη. Ο κόσμος σιγά-σιγά άρχισε να ξυπνάει και, έτσι αγουροξυπνημένος που ήταν, να γεμίζει ασφυκτικά τον συρμό με την πικρή γεύση του χνότου του. Έξι παρά τέταρτο, στάση στη Δάφνη...

Μια ανάσα πιο μακριά από 'κεί που καθόταν, επιβιβάστηκαν και κάθισαν δυο νεαροί μπάτσοι. Τους κοίταξε. Ένωσε άβολα που καθόταν απέναντί τους. Τα χέρια του μέσα στα μαύρα δερμάτινα γάντια έγιναν μούσκεμα από τον ίδιο κρύο ιδρώτα που έλουσε ξαφνικά και το υπόλοιπο κορμί του.

Τα παιδιά-μπάτσοι φυσικά ούτε που γύρισαν να τον κοιτάξουν. Συνέχισαν να κάθονται απέναντί του και να μιλούν χαμηλόφωνα, σχεδόν συνωμοτικά, για κάτι που τους απασχολούσε. Πιθανότατα υπηρεσιακό.

Παρ' όλα αυτά, όμως, εκείνον εξακολουθούσε να τον λούζει κρύος ιδρώτας. Συν του ότι οι μύες του σφίχτηκαν και τα χέρια άρχισαν να τρέμουν. Το μυαλό του έφτιαχνε ξαφνικά σενάρια επιστημονικής φαντασίας. Κι όλα αυτά μαζί –ε, δεν ήταν και λίγα– τον έκαναν να πάρει την απόφαση ότι το πλάνο του έπρεπε να σταματήσει εδώ και τώρα! Και να το βάλει σε εφαρμογή μια επόμενη φορά που θα στεκόταν πιο τυχερός και δεν θα είχε στη συντροφιά του σύσσωμη τη ΓΑΔΑ!

Αποφάσισε, μάλιστα, έτσι για ξεκάρφωμα, στον επόμενο σταθμό, αυτόν του Αγίου Δημητρίου, να κατέβει και να γυρίσει πίσω. Με το που έκανε την κίνηση, όμως, να σηκωθεί, είδε τους δύο νεαρούς αστυνομικούς απέναντί του να σηκώνονται και να πηγαίνουν δίπλα στην μπάρα της πόρτας.

Την κίνηση του κορμιού του που έμεινε στα μισά, εξ αιτίας της κίνησης των δυο νεαρών, την ολοκλήρωσε με το να καθίσει κι αυτή τη φορά ακόμη πιο αναπαυτικά πίσω

στη θέση του. Τα δάχτυλά του, όμως, που τα ένιωθε μουσκεμένα τον ενοχλούσαν πολύ· έπιασε ξανά το μαντίλι του και βγάζοντας τα γάντια του βάλθηκε να τα στεγνώνει με επιμέλεια. Λες κι αν έμενε μια σταγόνα ιδρώτα επάνω τους, θα ερχόταν ξαφνικά η συντέλεια του κόσμου.

Όσπου να τα ξανατακτοποιήσει όλα, όμως, είχαν περάσει την Αργυρούπολη κι ο συρμός έφτασε και σταμάτησε στο Ελληνικό, που ήταν ο τελευταίος προορισμός της γραμμής, αλλά και ο δικός του.

Κατέβηκε. Ξαναφόρεσε τα σκούρα γυαλιά του. Έξω υπήρχε πιάτσα ταξί, όμως το σχέδιο έλεγε πως ο δρόμος που θα ακολουθούσε από 'δώ και μπρος θα ήταν μοναχικός. Στάθηκε έξω από τον σταθμό κι έβγαλε για ακόμη μία φορά το ρολόι του. Το άνοιξε και ξαναείδε την ώρα. Πέντε και πενήντα τέσσερα.

Ωραία... εάν θέλω να δουλέψουν όλα όπως το ρολόι μου, πρέπει να βιαστώ.

Προχώρησε βαδίζοντας βιαστικά στη Βουλιαγμένης κι από 'κεί σε κάποιο σημείο που ευτυχώς εκείνη τη στιγμή δεν υπήρχε ψυχή –εκτός φυσικά των διερχόμενων αυτοκινήτων που περνούσαν δίπλα του ασταμάτητα–, πέρασε στον παράδρομο όπου έπρεπε να στρίψει.

Το ίδιο ασταμάτητη με τα αυτοκίνητα ήταν, όμως, ως τώρα και η βροχή. Ίσως είναι και καλύτερα έτσι, σκέφτηκε. Να ήταν καλύτερα και να βόλευε, να εξυπηρετούσε περισσότερο το σχέδιό του αυτός ο καιρός – ή μήπως το έκανε να ναυαγήσει και μάλιστα στο παρά πέντε;...

Έστριψε. Έστριψε και περπάτησε για λίγο ακόμη προς την Τουρταίου και μετά, λίγο πριν από το τέλος της, ξανάστριψε φτάνοντας έτσι στον προορισμό του.

Έφτασε!

Με το κορμί του να περπατάει σύρριζα, κολλημένο σχεδόν, στις τεράστιες τούγιες του πεζοδρομίου, που ήταν σίγουρος ότι κάλυπταν τελείως τη φιγούρα του, και με τη βροχή και το άγουρο ακόμη φως της ημέρας σύμμαχό του, κοίταξε ερευνητικά γύρω του ψάχνοντας να δει, να βρει, να εντοπίσει, έστω και την τελευταία στιγμή, αν του είχε ξεφύγει κάτι· κάποιος ή μία λεπτομέρεια τέλος πάντων, που στο τέλος θα γινόταν η αιτία να προδοθεί.

Έκανε με τον ίδιο τρόπο δυο τρία βήματα ακόμη κι όταν ένιωσε πραγματικά ασφαλής, κρύφτηκε ανάμεσα σε δύο πυκνόφυλλους καλλωπιστικούς θάμνους, που είχε εντοπίσει από προηγούμενη «επίσκεψή» του. Μπορούσε εκεί ανάμεσά τους να περιμένει προστατευμένος την «κάτ'άλληλη στιγμή».

Έβγαλε από την τσέπη του κι άνοιξε και πάλι το ρολόι κάνοντας το τελευταίο του τσεκάρισμα. Κόντευε έξι και μισή...

Συνεχίζεται...

Ποιός είναι ο δράστης που ευθύνεται για την απόπειρα εναντίον του υφυπουργού; Ποιά η αιτία; Και ποιά η σχέση του Μοντεσκιέ με το θύμα... τον θύτη... και το έγκλημα; Πώς εμπλέκεται ο Πέτρος, ένας αστυνομικός που έχει αποταχθεί από το Σώμα, στην υπόθεση; Θα καταφέρει να βάλει σε τάξη το σκόρπιο του μυαλό, τον πόνο και την απόλυτη εξάρτησή του απ' το ποτό; Τί θα μετρήσει περισσότερο για κείνον, η φιλία ή η δικαιοσύνη; Τα διλήμματά του θα περιπλέξουν ακόμη περισσότερο η μοίρα με τα παιχνίδια της, αλλά και η δικαιοσύνη, που δεν αποδίδεται πάντα, συνθέτοντας έτσι ένα σκηνικό που το καθορίζουν η αμφιβολία και τα αναπάντητα ερωτήματα. Θα μπορέσει τελικά να βρει τις απαντήσεις; Θα είναι δίκαιες οι λύσεις που θα φέρουν την τελική κάθαρση;

ΩΚ 251

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-65-7

9 786185 284657